

לולב וערבה פרק רביעי סוכה

ח א מ"י פ"ז מלכות
לולב הלכה כה:
ב ב טו"ט ע"א ס"י ס"ח
ס"ק פ:
ג ג מ"י ע"ג הלכה כה:
ד ד מ"י ע"ג הלכה כה:

רבינו הנהגה

בסוכה כתוב בסוכות
תשבו בשבעת ימים,
ובמלואים כתוב וכתם
אהל מועד תשב יומם
ולילה שבעת ימים, מה
להלן במלואים לילה
כבימים, אף בסוכה חייבין
לישב בה לילות כבימים.
מתני' ערבה שבעה
כיצד יום שבעי ברי',
ערבה בשבעי מאי טעמא
דדוחה שבת. אמר ר'
יוחנן לפרסמה שהיא
כיון התורה ביום שבעי
היא. ואסקא אמרי
כיון דאפקיה מראשון
ארקמה אשבעי. ואקשין
אי הכי שרעה מן התורה
היא שחטה ביום שבעי
ניטלה. דוחה שבת אצ"ל
בני [ארן] ישאל רדיעי
בקביעה דירחא. וידועים
שדוחה היום יום שבעי
של תג הוא. ותנה ר'
אבין וכל נחתי מערבא
אמרי איקלע יום שבעי
של תג שבת, ולא ניטלו
בר ביום ערבה. ועלתה
בקשיא. ושי רב יוסף,
כיון דלא אשכח דתיב
לקיחה בערבה בפירוש,
כי הילכתא מפורשי מצות
ערבה, ורלמא דבוקיפה
היא, וקיום מצותה
בבוקיפה, ולפיכך לא
הוצרכו לניטלה ערבה,
ולחך לא דחי שבעי
שבת. ומחוב אביי ממתני'
דקמי' לולב וערבה, מה
לולב בנטילה אף ערבה
בנטילה. ומסי' לא הא
כדאיתא הוא כדאיתא,
לולב בנטילה וערבה
בבוקיפה. ואסקא אמר ר'
אלעזר לולב דתנן אתו
היום היו מקיפין את
המוזב שבעה פעמים,
בלולב. ומתביין מיהא
דתיב ליל דוחה את
השבת בתחלתו וערבה
בסופה, פעם אחת חל
שבעי על ערבה להיות
בשבת. והביאו מורביית
של ערבה מערב שבת
והניחום בלשכה ב', עד
ושמטום [מ]תחת האבנים
והביאום וקפום בידי
המוזב לפי שאין ביהוסין
מודים שחייבוט ערבה
דוחה את השבת. והיא
חייבוט דכי נטילה הוא,
ואמיה. אמרת ובוקיפה.
ופיקתין לעולם יום שבעי
של ערבה מן התורה,
וכל מילתא דאנן בני
הוצא לארץ לא דחיק
ליה אינונו בני בני ארץ
ישאל ליה דחי ליה. איני,
והא לולב שחל להיות
יום טוב ראשון בשבת
דלדידהו דחו,

תשבו תשבו לגורה שוה. לא לגמרי יליף ממלואים דהתם אי
אפשר לישן צעורה כמו צהר שיהיה צמקוס עורה דגמרי
(סוטה ד' מה): אין ישיבה צעורה אלף למלכי בית דוד בלנד^א ואילו
כאן אסור לישן מוח לנסוכה: **שלא** בית דין מיייתי לה. מע"ש
ולמחרת אינה מצוה לכל אדם אלף
הכהנים מקיפין זה את המונח
דפי' בקונטרס דישאל אף יכולין
להקיף כמתן פ"ק דכלים (מ"ח) דלין
ישראל נכנס צין האולם ולמוצא ולכן
הוצרך בקונטרס לטעם זה שהכהנים
שלומי צ"ד מה יש לו להועיל^ב ועוד
דא"כ ליתקן נמי בלולב שיביאום
שלומי צ"ד ולידמו אלף ודאי הדבר
מלוי זה שהכהנים ורזין הן ולא
אחו לדי חילול שבת אלף לולב לכל
מסור כיון דלא דמי צשראל ככהנים
נמי לא דמי ומיהו קשה דפריך
האידנא נמי לידחי והאידנא ערבה
לכל מסורה ובקונטרס דחק לפרש
לידחי ויטלוה וימטוה שלומי צ"ד:
א איקלע. שהיו מעבירין ללולב או
אחד מן החדשים כשהיו רואים
שאינה בשבת שבעי של ערבה והכי
אמר צירושלמי ר' סימון מפקד לאלין
דמתשפין פ"ן דמתשפין דלא אחי
מקעתא בשבתא ודלא אחא ערבא
בשבתא ואי דמיקתון עבדון מקעתא
ולא מעבדון ערבא מעשע דמיס
פ"י ויום ערבה מתקיעת שופר ולולב
וגם עכשו אנו מחשבין דלא מיקלע
יום ערבה בשבת ואשופר ואלולב לא
חיישין אע"פ שיום ראשון דלוריימא
ומימה דליום ערבה שהוא זכר
למקדש צנלמא חיישין והאחי
דלוריימא לא חיישין ו"ל דלין הכי
נמי דהני דכתיבי צדיקא לא אחי
לפקוקי פבו צשר שנים אלף ערבה
דרבנן אחי לפקוקי פ"ן ועוד
דמסקת צדיקן מרי יומי וכי מיקלע
יום ראשון בשבת אין שופר צנל
לגמרי דמוקשין צשי אע"ג דכי
צלו עדים קודם הנמנה לא עבדי
צא"י אלף חד יומא מ"מ צמוצה לארץ
עבדין מרי יומי אלף צשי של
ערבה דלימא אלף חד יומא דלא
אפשר למיעבד השמיני על הספק
לפי שהוא י"ט אס היה צנל לגמרי
משמחת תורת ערבה:

והביאו מרביות ש"ש ערבה
מע"ש. כאן לא היו
מתנין כל מי שזיגע בערבה של
חצירו הכי הוא צמתנה כמתן גבי
לולב למ"ד צפירקין דלעיל (דף לה).
ערבה הלכה למשה מסיני לא גמרי
משלכס ולאצא שאלו נמי דדרש
מדכתיב ערבי אחת ללולב וחתם למקדש אלמא צעי משלכס צבי
מקדש כמו לולב מ"מ צבי לולב שכל אחד מביא לולבו לחר הבית
והחנינו מקצבין מידם היו צריקין להתנות אלף ערבה שלומי צ"ד
מיימתי ולא היו אחד מן זוכה זה עד למחרת שבת ועוד דהכהנים
מקיפין את המונח ולא היו כל כך מרובים ועוד דרזין הן:
אמרי

הס הימה ידס עם הפרושים: והביאום הכהנים וקפום נו'. אלף ישראל לא היה נכנס צין האולם ולמוצא. ומדקתני חיבוט
ערבה מכלל דכד נטולין אותה ומענעיים ומקיפין זה הכהנים את הכהנים את המונח צרגליהם ואתה כן זוקפין אותה: ואלף יליחי.
כיון דבנטילה הוא יש לעשות לו זכר למקדש ולידחי צשי דילה שבת: כיון דאנן. בגולה לא דחינן משום דלא קים לן צקביעא דירחא^א:
לדידהו

ששנו יומם וליילה ולולב מצותו שעה אחת שלא נאמר צו אלף לקיחה:
מאי עעמא דוחה. ולא גזור זה כי היכי דגזור בלולב דהא הכא נמי
לימא מן המורה צבולין כשאר ימי החג לגבי לולב ואמאי לא גזור
זה במקדש: **לפרסמה** שהיא מן הסורה. לפי שאינה מפורשת מן
המורה צדיקא שצקו לה רוחא למידיחי
שבת חד יומא כדי לפרסמה שכן
המורה היא: לולב נמי נידחו. צשר
ימים צמקדש כדי לפרסמו שהוא מן
המורה כל שבעה דהא לא מפרשא
צדיקא דאכא למיטעי ולמימר דהאי
ושמחתם לפני ה' שבעת ימים^ו לאו
שמחת לולב קאמר: **שלומי צ"ד** דין
מייסי לה. מע"ש ולמחרת אינה
מצוה לכל אדם אלף הכהנים המקיפין
זה את המונח: אי הפי. דליכא
למיגור זה מידי והוא כל שבעה
צמקדש מן המורה: **כל יומא נמי**.
דאיקלע בשבת נידחי מאי שנה חד
יומא ותו לא: **אחי לפקוקי בלולב**.
לזולוי בלולב משום דלא דמי בלולב
אלף צחד יומא והא דמי כל יומא
אחי למימר לולב לאו מצוה חשבת
היא: **ולידחי**. ערבה צייט ראשון
בלולב: **לאו מוכחא מילתא**. דמשום
ערבה הוא דמפרסמם שהיא משה'
דאמרי משום דנתנה לדחות אלף
לולב נדחית אף אלף ערבה ועיקר
משום לולב הוא: **צחד מהנך**. צחמד
משאר הימים: **אוקמה אשבעי**.
יום מסויים או ראשון או אחרון:
האידנא נמי. לאחר חורבן דעבדין
ערבה חד יומא דלאמרינן לקמן
(ד' מד). מנהג צביאים היא צבולין
כיון דליכא למימש מידי לידחי צשיע
ויטלוה וימטוה שלומי צ"ד דין
לפרסמה שהיא צמקדש מן המורה
שהרי לא גזרו עליה צשיע ולאחר
חורבן מי גזר עליה: לא ידעינן
צקביעא דירחא. ושמא אין צשיע
שלנו צשיע: לא איקלע. הס
מעבדים את אלולב או אחד מן
החדשים צשראין שיאע צשיע
בשבת: **וכל נחסי**. כל הסיעה
שירכו מא"י צצלו ושעלו מצבל לא"י
וחזרו: **מאן לימא לן**. דערבה צמקדש
צנטילה דלידחי השמא ערבה איסורא
מדרבנן זכר למקדש נידחי שבת:
דלמא צוקיפה. לא היו נוטלין אותה
ציד אלף זוקפין אותן צצלי המונח
לחוד כמתן צמתני' והשמא ליכא
מוצא היכא זוקפה: **ואוסו היוס**.
צשיע מדקתני פעם אחת ושצע
פעמים ש"מ הקפה צרגל סביב
המוצא הוא וצמה מקיפין לאו בערבה:
לא צולוב. מקיפים לאחר צקופו
הערבה סביב המונח: **צסחילופו**.
צייט ראשון: **וערבה צסופו**. צשיע:

תשבו תשבו לגורה שוה נאמר כאן תשבו
ונאמר במלואים יתשבו מה להלן ימים ואפי'
לילות אף כאן ימים ואפילו לילות: ערבה
שבעה כיצד: ערבה בשבעי מ"ט דחיא שבת
א"ר יוחנן "כדי לפרסמה שהיא מן התורה
אי הכי לולב נמי לידחי כדי לפרסמו שהוא
מן התורה לולב גורה משום דרבה אי הכי
ערבה נמי נגזור ערבה שלוחי בית דין מיייתי
לה לולב לכל מסור אי הכי כל יומא נמי
לידחי אתי לפקוקי בלולב ולידחי ביום טוב
ראשון לא מוכחא מלתא אמרי לולב הוא
דקא דחי ולידחי בחד מהנך כיון דקא מפקת
לה מראשון אוקמה אשבעי אי הכי האידנא
נמי לידחי אנן לא ידעינן בקיבועא דירחא אינהו
ידעי בקיבועא דירחא לידחי כי אתא בר הדיא
אמרי בלא איקלע כי אתא רבין וכל נחתי אמרי
איקלע ולא דחי ואלא קשיא אמר רב יוסף פ"ן
לימא לן דערבה בנטילה דלמא בקיפה
איתיביה אביי לולב וערבה ששה ושבעה מאי
לאו בלולב מה לולב בנטילה אף ערבה בנטילה
מידי איריא הא כדאיתיה והא כדאיתיה
איתיביה אביי^ב בכל יום מקיפין את המונח
פעם אחת ואותו היום שבע פעמים מאי לאו
בערבה לא בלולב והא אמר רב נחמן אמר
רבה בר אבוה בערבה א"ל הוא אמר לך
בערבה ואנא אמניא בלולב אמר ר' לולב
אומר בלולב רב שמואל^ג [בר נתן] אמר ר'
חנינא בערבה וכן אמר רב נחמן אמר רבה
בר אבוה בערבה א"ל רבא לרב יצחק בריה
דרבה בר בר חנה^ד בר אוריא תא ואימא לך
מלתא מעליתא דהוה אמר אברך הא דתנן
כל היום מקיפין את המונח פעם אחת ואותו
היום מקיפין את המונח שבע פעמים הכי אמר
אברך משמיה דר' אלעזר: בלולב איתיביה
לולב דוחה את השבת בתחלתו וערבה בסופו
פעם אחת חל שבעי של ערבה להיות בשבת
והביאו מרביות של ערבה מערב שבת והניחום
בעזרה והכירו בהן בייתוסין ונטלום וכבשום
תחת אבנים למחר הכירו בהן עמי הארץ
ושמטום מתחת האבנים והביאום הכהנים
זוקפום בצידו המונח לפי שאין בייתוסין מודים
שחייבוט ערבה דוחה את השבת יאלמא
בנטילה היא תיובתא ואלא נדחו כיון דאנן
לא דחינן אינהו נמי לא דחו והא יום טוב
הראשון דלדידן לא דחי ולדידהו דחי

אמרי
מרביות נטיעות: והכירו **צנן צייטוסין**. הרגישו תלמידי צייטוס
והן צדוקים ואינם מודים בערבה שאינה מפורשת מן המורה:
וכבשום. שטמום כמו צדי כצשי דרחתמא למה לך צמסכת צרכות
(דף י'). ו"מ כמו יכבש עונותינו (מיהס ו) ויכבש כל חטאתם
סלה (תהלים פה): **סחם האצנים**. ויודעים הם צמכמים שלא יטלטלו
למחר האצנים: **עמי הארץ**. שלא היו צקויים צביסור טלטול
אלף ישראל לא היה נכנס צין האולם ולמוצא. ומדקתני חיבוט
ערבה מכלל דכד נטולין אותה ומענעיים ומקיפין זה הכהנים את הכהנים את המונח צרגליהם ואתה כן זוקפין אותה: ואלף יליחי.
כיון דבנטילה הוא יש לעשות לו זכר למקדש ולידחי צשיע דילה שבת: כיון דאנן. בגולה לא דחינן משום דלא קים לן צקביעא דירחא^א:
לדידהו

תשבו תשבו לגורה שוה נאמר כאן תשבו
ונאמר במלואים יתשבו מה להלן ימים ואפי'
לילות אף כאן ימים ואפילו לילות: ערבה
שבעה כיצד: ערבה בשבעי מ"ט דחיא שבת
א"ר יוחנן "כדי לפרסמה שהיא מן התורה
אי הכי לולב נמי לידחי כדי לפרסמו שהוא
מן התורה לולב גורה משום דרבה אי הכי
ערבה נמי נגזור ערבה שלוחי בית דין מיייתי
לה לולב לכל מסור אי הכי כל יומא נמי
לידחי אתי לפקוקי בלולב ולידחי ביום טוב
ראשון לא מוכחא מלתא אמרי לולב הוא
דקא דחי ולידחי בחד מהנך כיון דקא מפקת
לה מראשון אוקמה אשבעי אי הכי האידנא
נמי לידחי אנן לא ידעינן בקיבועא דירחא אינהו
ידעי בקיבועא דירחא לידחי כי אתא בר הדיא
אמרי בלא איקלע כי אתא רבין וכל נחתי אמרי
איקלע ולא דחי ואלא קשיא אמר רב יוסף פ"ן
לימא לן דערבה בנטילה דלמא בקיפה
איתיביה אביי לולב וערבה ששה ושבעה מאי
לאו בלולב מה לולב בנטילה אף ערבה בנטילה
מידי איריא הא כדאיתיה והא כדאיתיה
איתיביה אביי^ב בכל יום מקיפין את המונח
פעם אחת ואותו היום שבע פעמים מאי לאו
בערבה לא בלולב והא אמר רב נחמן אמר
רבה בר אבוה בערבה א"ל הוא אמר לך
בערבה ואנא אמניא בלולב אמר ר' לולב
אומר בלולב רב שמואל^ג [בר נתן] אמר ר'
חנינא בערבה וכן אמר רב נחמן אמר רבה
בר אבוה בערבה א"ל רבא לרב יצחק בריה
דרבה בר בר חנה^ד בר אוריא תא ואימא לך
מלתא מעליתא דהוה אמר אברך הא דתנן
כל היום מקיפין את המונח פעם אחת ואותו
היום מקיפין את המונח שבע פעמים הכי אמר
אברך משמיה דר' אלעזר: בלולב איתיביה
לולב דוחה את השבת בתחלתו וערבה בסופו
פעם אחת חל שבעי של ערבה להיות בשבת
והביאו מרביות של ערבה מערב שבת והניחום
בעזרה והכירו בהן בייתוסין ונטלום וכבשום
תחת אבנים למחר הכירו בהן עמי הארץ
ושמטום מתחת האבנים והביאום הכהנים
זוקפום בצידו המונח לפי שאין בייתוסין מודים
שחייבוט ערבה דוחה את השבת יאלמא
בנטילה היא תיובתא ואלא נדחו כיון דאנן
לא דחינן אינהו נמי לא דחו והא יום טוב
הראשון דלדידן לא דחי ולדידהו דחי

אמרי
מרביות נטיעות: והכירו **צנן צייטוסין**. הרגישו תלמידי צייטוס
והן צדוקים ואינם מודים בערבה שאינה מפורשת מן המורה:
וכבשום. שטמום כמו צדי כצשי דרחתמא למה לך צמסכת צרכות
(דף י'). ו"מ כמו יכבש עונותינו (מיהס ו) ויכבש כל חטאתם
סלה (תהלים פה): **סחם האצנים**. ויודעים הם צמכמים שלא יטלטלו
למחר האצנים: **עמי הארץ**. שלא היו צקויים צביסור טלטול
אלף ישראל לא היה נכנס צין האולם ולמוצא. ומדקתני חיבוט
ערבה מכלל דכד נטולין אותה ומענעיים ומקיפין זה הכהנים את הכהנים את המונח צרגליהם ואתה כן זוקפין אותה: ואלף יליחי.
כיון דבנטילה הוא יש לעשות לו זכר למקדש ולידחי צשיע דילה שבת: כיון דאנן. בגולה לא דחינן משום דלא קים לן צקביעא דירחא^א:
לדידהו

תשבו תשבו לגורה שוה נאמר כאן תשבו
ונאמר במלואים יתשבו מה להלן ימים ואפי'
לילות אף כאן ימים ואפילו לילות: ערבה
שבעה כיצד: ערבה בשבעי מ"ט דחיא שבת
א"ר יוחנן "כדי לפרסמה שהיא מן התורה
אי הכי לולב נמי לידחי כדי לפרסמו שהוא
מן התורה לולב גורה משום דרבה אי הכי
ערבה נמי נגזור ערבה שלוחי בית דין מיייתי
לה לולב לכל מסור אי הכי כל יומא נמי
לידחי אתי לפקוקי בלולב ולידחי ביום טוב
ראשון לא מוכחא מלתא אמרי לולב הוא
דקא דחי ולידחי בחד מהנך כיון דקא מפקת
לה מראשון אוקמה אשבעי אי הכי האידנא
נמי לידחי אנן לא ידעינן בקיבועא דירחא אינהו
ידעי בקיבועא דירחא לידחי כי אתא בר הדיא
אמרי בלא איקלע כי אתא רבין וכל נחתי אמרי
איקלע ולא דחי ואלא קשיא אמר רב יוסף פ"ן
לימא לן דערבה בנטילה דלמא בקיפה
איתיביה אביי לולב וערבה ששה ושבעה מאי
לאו בלולב מה לולב בנטילה אף ערבה בנטילה
מידי איריא הא כדאיתיה והא כדאיתיה
איתיביה אביי^ב בכל יום מקיפין את המונח
פעם אחת ואותו היום שבע פעמים מאי לאו
בערבה לא בלולב והא אמר רב נחמן אמר
רבה בר אבוה בערבה א"ל הוא אמר לך
בערבה ואנא אמניא בלולב אמר ר' לולב
אומר בלולב רב שמואל^ג [בר נתן] אמר ר'
חנינא בערבה וכן אמר רב נחמן אמר רבה
בר אבוה בערבה א"ל רבא לרב יצחק בריה
דרבה בר בר חנה^ד בר אוריא תא ואימא לך
מלתא מעליתא דהוה אמר אברך הא דתנן
כל היום מקיפין את המונח פעם אחת ואותו
היום מקיפין את המונח שבע פעמים הכי אמר
אברך משמיה דר' אלעזר: בלולב איתיביה
לולב דוחה את השבת בתחלתו וערבה בסופו
פעם אחת חל שבעי של ערבה להיות בשבת
והביאו מרביות של ערבה מערב שבת והניחום
בעזרה והכירו בהן בייתוסין ונטלום וכבשום
תחת אבנים למחר הכירו בהן עמי הארץ
ושמטום מתחת האבנים והביאום הכהנים
זוקפום בצידו המונח לפי שאין בייתוסין מודים
שחייבוט ערבה דוחה את השבת יאלמא
בנטילה היא תיובתא ואלא נדחו כיון דאנן
לא דחינן אינהו נמי לא דחו והא יום טוב
הראשון דלדידן לא דחי ולדידהו דחי

אמרי
מרביות נטיעות: והכירו **צנן צייטוסין**. הרגישו תלמידי צייטוס
והן צדוקים ואינם מודים בערבה שאינה מפורשת מן המורה:
וכבשום. שטמום כמו צדי כצשי דרחתמא למה לך צמסכת צרכות
(דף י'). ו"מ כמו יכבש עונותינו (מיהס ו) ויכבש כל חטאתם
סלה (תהלים פה): **סחם האצנים**. ויודעים הם צמכמים שלא יטלטלו
למחר האצנים: **עמי הארץ**. שלא היו צקויים צביסור טלטול
אלף ישראל לא היה נכנס צין האולם ולמוצא. ומדקתני חיבוט
ערבה מכלל דכד נטולין אותה ומענעיים ומקיפין זה הכהנים את הכהנים את המונח צרגליהם ואתה כן זוקפין אותה: ואלף יליחי.
כיון דבנטילה הוא יש לעשות לו זכר למקדש ולידחי צשיע דילה שבת: כיון דאנן. בגולה לא דחינן משום דלא קים לן צקביעא דירחא^א:
לדידהו

תשבו תשבו לגורה שוה נאמר כאן תשבו
ונאמר במלואים יתשבו מה להלן ימים ואפי'
לילות אף כאן ימים ואפילו לילות: ערבה
שבעה כיצד: ערבה בשבעי מ"ט דחיא שבת
א"ר יוחנן "כדי לפרסמה שהיא מן התורה
אי הכי לולב נמי לידחי כדי לפרסמו שהוא
מן התורה לולב גורה משום דרבה אי הכי
ערבה נמי נגזור ערבה שלוחי בית דין מיייתי
לה לולב לכל מסור אי הכי כל יומא נמי
לידחי אתי לפקוקי בלולב ולידחי ביום טוב
ראשון לא מוכחא מלתא אמרי לולב הוא
דקא דחי ולידחי בחד מהנך כיון דקא מפקת
לה מראשון אוקמה אשבעי אי הכי האידנא
נמי לידחי אנן לא ידעינן בקיבועא דירחא אינהו
ידעי בקיבועא דירחא לידחי כי אתא בר הדיא
אמרי בלא איקלע כי אתא רבין וכל נחתי אמרי
איקלע ולא דחי ואלא קשיא אמר רב יוסף פ"ן
לימא לן דערבה בנטילה דלמא בקיפה
איתיביה אביי לולב וערבה ששה ושבעה מאי
לאו בלולב מה לולב בנטילה אף ערבה בנטילה
מידי איריא הא כדאיתיה והא כדאיתיה
איתיביה אביי^ב בכל יום מקיפין את המונח
פעם אחת ואותו היום שבע פעמים מאי לאו
בערבה לא בלולב והא אמר רב נחמן אמר
רבה בר אבוה בערבה א"ל הוא אמר לך
בערבה ואנא אמניא בלולב אמר ר' לולב
אומר בלולב רב שמואל^ג [בר נתן] אמר ר'
חנינא בערבה וכן אמר רב נחמן אמר רבה
בר אבוה בערבה א"ל רבא לרב יצחק בריה
דרבה בר בר חנה^ד בר אוריא תא ואימא לך
מלתא מעליתא דהוה אמר אברך הא דתנן
כל היום מקיפין את המונח פעם אחת ואותו
היום מקיפין את המונח שבע פעמים הכי אמר
אברך משמיה דר' אלעזר: בלולב איתיביה
לולב דוחה את השבת בתחלתו וערבה בסופו
פעם אחת חל שבעי של ערבה להיות בשבת
והביאו מרביות של ערבה מערב שבת והניחום
בעזרה והכירו בהן בייתוסין ונטלום וכבשום
תחת אבנים למחר הכירו בהן עמי הארץ
ושמטום מתחת האבנים והביאום הכהנים
זוקפום בצידו המונח לפי שאין בייתוסין מודים
שחייבוט ערבה דוחה את השבת יאלמא
בנטילה היא תיובתא ואלא נדחו כיון דאנן
לא דחינן אינהו נמי לא דחו והא יום טוב
הראשון דלדידן לא דחי ולדידהו דחי

אמרי
מרביות נטיעות: והכירו **צנן צייטוסין**. הרגישו תלמידי צייטוס
והן צדוקים ואינם מודים בערבה שאינה מפורשת מן המורה:
וכבשום. שטמום כמו צדי כצשי דרחתמא למה לך צמסכת צרכות
(דף י'). ו"מ כמו יכבש עונותינו (מיהס ו) ויכבש כל חטאתם
סלה (תהלים פה): **סחם האצנים**. ויודעים הם צמכמים שלא יטלטלו
למחר האצנים: **עמי הארץ**. שלא היו צקויים צביסור טלטול
אלף ישראל לא היה נכנס צין האולם ולמוצא. ומדקתני חיבוט
ערבה מכלל דכד נטולין אותה ומענעיים ומקיפין זה הכהנים את הכהנים את המונח צרגליהם ואתה כן זוקפין אותה: ואלף יליחי.
כיון דבנטילה הוא יש לעשות לו זכר למקדש ולידחי צשיע דילה שבת: כיון דאנן. בגולה לא דחינן משום דלא קים לן צקביעא דירחא^א:
לדידהו

א) [מתן מה]. ב) רש"ל,
ג) [בבבבבב]. ד) [בבבבבב].
ה) [בבבבבב]. ו) [בבבבבב].
ז) [בבבבבב]. ח) [בבבבבב].
ט) [בבבבבב]. י) [בבבבבב].
יא) [בבבבבב]. יב) [בבבבבב].
יג) [בבבבבב]. יד) [בבבבבב].
טו) [בבבבבב]. טז) [בבבבבב].
יז) [בבבבבב]. יח) [בבבבבב].
יט) [בבבבבב]. כ) [בבבבבב].
כא) [בבבבבב]. כב) [בבבבבב].
כג) [בבבבבב]. כד) [בבבבבב].
כה) [בבבבבב]. כו) [בבבבבב].
כז) [בבבבבב]. כח) [בבבבבב].
כט) [בבבבבב]. ל) [בבבבבב].
לא) [בבבבבב]. לב) [בבבבבב].
לג) [בבבבבב]. לד) [בבבבבב].
לה) [בבבבבב]. לו) [בבבבבב].
לז) [בבבבבב]. לח) [בבבבבב].
לט) [בבבבבב]. לך) [בבבבבב].
לם) [בבבבבב]. לנ) [בבבבבב].
לו) [בבבבבב]. לש) [בבבבבב].
לת) [בבבבבב]. לט) [בבבבבב].
לז) [בבבבבב]. לח) [בבבבבב].
לז) [בבבבבב]. לח) [בבבבבב].

תורה אור השלם
1. ופתח אהל מועד
תשבו יומם וכתם
שבעת ימים ושבת
את משמרת ה' ולא
תמזוהו בה כן צייתיה.
ויקרא ה' לה

מוסף רש"י
בערבה. לאחר זקפת
מורכבות מוספות למוצא,
מקיפין בעטיות סביב
למוצא מייית של ערבה
צדיקים פעם אחת בכל
יום ושבע לזמנו יום,
דמי צביעא (סו"ד ורש"י
ס"י וכו').

מוסף תוספות
א. וכ"ש שאין ישיבים בה.
ב. מסי' יומא ח: ד"ה דל"ב. כ. כ.
ג. מיייתו לה שלוחי בית דין
מאי היו דהא גזירה דרבה
בשעת נטילה היא שהיא
מסורה לכל אדם ועליה
אמרו שהיא דוחה שבת
דאילו הבאה מצדו יום.
ד. ולא היו רוצין
גם כן שיתדחה אותה שבת
מפני הביתוסים, ולא היו
מכוננים לעשות כן בשופר
ולולב אף על פי שהם מן
התורה מכיון שאין בה
פקוקו ביהוסים. ועי' ש"ס.

מוסף תוספות
א. וכ"ש שאין ישיבים בה.
ב. מסי' יומא ח: ד"ה דל"ב. כ. כ.
ג. מיייתו לה שלוחי בית דין
מאי היו דהא גזירה דרבה
בשעת נטילה היא שהיא
מסורה לכל אדם ועליה
אמרו שהיא דוחה שבת
דאילו הבאה מצדו יום.
ד. ולא היו רוצין
גם כן שיתדחה אותה שבת
מפני הביתוסים, ולא היו
מכוננים לעשות כן בשופר
ולולב אף על פי שהם מן
התורה מכיון שאין בה
פקוקו ביהוסים. ועי' ש"ס.

מוסף תוספות
א. וכ"ש שאין ישיבים בה.
ב. מסי' יומא ח: ד"ה דל"ב. כ. כ.
ג. מיייתו לה שלוחי בית דין
מאי היו דהא גזירה דרבה
בשעת נטילה היא שהיא
מסורה לכל אדם ועליה
אמרו שהיא דוחה שבת
דאילו הבאה מצדו יום.
ד. ולא היו רוצין
גם כן שיתדחה אותה שבת
מפני הביתוסים, ולא היו
מכוננים לעשות כן בשופר
ולולב אף על פי שהם מן
התורה מכיון שאין בה
פקוקו ביהוסים. ועי' ש"ס.

מוסף תוספות
א. וכ"ש שאין ישיבים בה.
ב. מסי' יומא ח: ד"ה דל"ב. כ. כ.
ג. מיייתו לה שלוחי בית דין
מאי היו דהא גזירה דרבה
בשעת נטילה היא שהיא
מסורה לכל אדם ועליה
אמרו שהיא דוחה שבת
דאילו הבאה מצדו יום.
ד. ולא היו רוצין
גם כן שיתדחה אותה שבת
מפני הביתוסים, ולא היו
מכוננים לעשות כן בשופר
ולולב אף על פי שהם מן
התורה מכיון שאין בה
פקוקו ביהוסים. ועי' ש"ס.

מוסף תוספות
א. וכ"ש שאין ישיבים בה.
ב. מסי' יומא ח: ד"ה דל"ב. כ. כ.
ג. מיייתו לה שלוחי בית דין
מאי היו דהא גזירה דרבה
בשעת נטילה היא שהיא
מסורה לכל אדם ועליה
אמרו שהיא דוחה שבת
דאילו הבאה מצדו יום.
ד. ולא היו רוצין
גם כן שיתדחה אותה שבת
מפני הביתוסים, ולא היו
מכוננים לעשות כן בשופר
ולולב אף על פי שהם מן
התורה מכיון שאין בה
פקוקו ביהוסים. ועי' ש"ס.

מוסף תוספות
א. וכ"ש שאין ישיבים בה.
ב. מסי' יומא ח: ד"ה דל"ב. כ. כ.
ג. מיייתו לה שלוחי בית דין
מאי היו דהא גזירה דרבה
בשעת נטילה היא שהיא
מסורה לכל אדם ועליה
אמרו שהיא דוחה שבת
דאילו הבאה מצדו יום.
ד. ולא היו רוצין
גם כן שיתדחה אותה שבת
מפני הביתוסים, ולא היו
מכוננים לעשות כן בשופר
ולולב אף על פי שהם מן
התורה מכיון שאין בה
פקוקו ביהוסים. ועי' ש"ס.

